

MOMENTS DE RESPONSABILITAT

El recobrament parcial de la llibertat de Catalunya, encara que mediatitzada i un bon xic a precari, ens imposa deures i responsabilitats que no és possible ni convenient d'eludir.

La possessió, baldament no sigui total, de la cosa fortament desitjada canvia la nostra posició de pledejant que reclama uns drets per la d'aquell que disposa ja de molta part de ço que pretenia i, naturalment, li arriba l'hora de demostrar que en sap fer bon ús. La dita clàssica de «sóc a casa meua i faig el que em dona la gana encara que sigui malament», actualment no és admissible i comença ja a no ésser pràcticament admesa per arribar un dia a ésser totalment exclosa. El bon ús assegura les coses i dona dret a obtenir-les i a créixer-les. Una mala gestió, el desapropietament o la malversació dels valors que tinguem al nostre abast, el no saber-se entendre o la consagració com a pseudo-virtut nacional de la picabaralla xiroia i cridanera amb derivacions cap al canibalisme, expliquen i justifiquen tots els desastres i fracassos que poden esdevenir. La història està plena de lliçons d'aquesta mena i no són pas nosaltres, els catalans, els qui menys les havem d'aprendre.

Es qüestió, doncs, de posar en l'obra reconstructiva del nostre poble l'enginy, la intel·ligència, l'activitat i l'entusiasme que havem esmerçat en el voler i en el reclamar. La protesta és fàcil, puix n'hi ha prou amb una guspira i cal deixar només que la ventada faci la resta. És tan fàcil i relativament còmode protestar, comptant naturalment amb les reaccions de la possible contra-protesta, com la de censurar, puix sempre hi ha en les fortalises més sòlides un punt vulnerable on fer-hi portell.

La missió que ens escau als catalans d'avui, noble i difícil missió amenaçada d'obstacles ací

i a fora i d'una greu responsabilitat, és la d'endegar ço desviat, construir el que ens falta, refer la cultura i la potencialitat econòmica, obrir nous camins, depurar-nos de turpituds i de vicis propis o enmanllevats, CREAR, en una paraula, crear de bell nou una pàtria on s'estigui bé i la intel·ligència sigui posada al nivell del benestar material, tot dins l'obligada relativitat de les coses d'aquest món. Cal, abans de tot, inventariar el nostre patrimoni espiritual i material, mesurar les nostres forces i l'abast de les nostres possibilitats, sense negligir-ne cap, i en aquesta obra vertaderament nacional, hem de ser-hi tots.

Això, és clar, implica una actuació política, donant a la política el sentit pur i noble de la paraula en el seu origen o sigui «ciència i art de governar i de governar-se». En aquest aspecte, tots els catalans conscients del nostre deure, hem d'ésser polítics per a dur al Govern de tots per a tots, a més de l'esperit unànime de catalanitat i de solidaritat nacional, tots els matisos, formes, especialitats i classes amb què es coloreix, es destria i es diversifica la idealitat del nostre poble.

Es absolutament necessari, per a iniciar bé les coses i fer-les arribar a bon terme, que hi hagi una íntima i cordial compenetració de tots els qui formem el poble de Catalunya, posant cadascú, això és molt interessant, el seu ofici, la seva professió o peculiaritat i les seves aficions, al servei de l'obra general, però procurant superar-se en el conreu de les pròpies activitats. Catalunya creixerà com a poble tant com prosperin i es perfeccionin l'art, el treball, la cultura i les institucions de tota mena que tinguin estada o possibilitat d'arrelament en el nostre país.

Hom ha dit amb persistència, com un repte amb deix d'amargor, que la política havia absorbit a Catalunya totes les activitats i que l'escriptor, l'artista, el dramaturg, l'home de ciència, abandonaven la feina pròpia i la que més els esqueia per a entregar-se a la política amb una passió i una embriaguesa que els enerva i repercuteix d'una manera alarmant en la quantitat i, el que és pitjor, en la qualitat de llurs produccions. Per altra part, el po-

ble, distret també per l'obsessió política de moment no llegeix llibres ni va a l'espectacle, puix els mitings, les informacions dels diaris i l'espectacularitat constant de les manifestacions i actes cívics a ple carrer, supleixen amb la realitat de l'emoció directa i molt sovint gratuita, la illusió d'una ficció moltes vegades deficient i quasi sempre cara.

Es forçós deixar un marge prudencial a l'efervescència dels sentiments i a l'exaltació de les passions, posats a prova pel caràcter excepcional dels esdeveniments a què havem assistit, bé com a actors, bé com a espectadors.

El que seria més de doldre, fins a l'extrem de convertir-se en un veritable perill, és que els nostres elements intel·lectuals, atrets per l'afició política, s'hi entreguessin del tot bo i desertant dels respectius llocs d'honor que ocupaven, al contrari de la posició tàctica que recomanàvem més amunt de què tots, cadascú en la seva esfera, ha de fer política en el sentit ampli del mot, però portant-hi la pròpia personalitat i l'esperit que ens mou. Així nosaltres, en el nostre cas, fariem política lluitant i treballant per al foment i dignificació del teatre català, i sense abandonament de la nos-

tra dèria, ens creuriem haver col·laborat també en l'obra reconstructiva de Catalunya. El que passa és que molts confonen les coses i es pensen, els més alts, que política vol dir «manar», i els de sota, els subalterns, que política val com tenir dret a una «col·locació». Una manca secular de tradició de govern propi, per una part, i la miserable situació en què s'ha tingut, econòmicament parlant, als productors intel·lectuals, molts dels quals s'haurien donat per satisfets si haguessin pogut cobrar un jornal de manobre, expliquem la visió desorbitada de la política que tenen els uns i el concepte depauperat que en tenen els altres.

Pitjor que tot això, és la indiferència i l'abstracció vertaderament incomprensibles en què viuen i es mouen, diríem millor en què vegeten, molts professionals de la literatura, de l'art i de la premsa, que no s'assabenten de res, que no els preocupa res que es mogui fora del petit món que la seva imaginació o indolència ha creat.

Aquesta manera d'ésser, més general i profusa del que hom podria sospitar, explica moltes coses i en bé de tots val la pena de què ens en ocupem seriosament i amb el propòsit d'aconseguir una ràpida i radical esmena.

A L'ENTORN DEL "PREMI IGNASI IGLESIAS"

Jo no crec gaire, ho confesso amb tota franquesa, en l'eficàcia dels premis literaris. Tinc el dubte de què en cap dels països on hi ha instituits aquests premis i tal com acostumen a ésser reglamentats, hagin contribuït a desvetllar una vocació o a produir, al seu conjur, una obra mestra. Fins el Premi Nobel, de fama i abast universal, excepcionalment atraient sota el doble aspecte quantitatiu i de consagració, ha deixat d'ésser el poderós estímul que el seu fundador es proposava, per a convertir-se en una glorificació ben remunerada d'illustres patums, quan no en un intercanvi de fineses i satisfaccions d'índole diplomàtica.

En països d'una densa cultura i d'una forta i nodrida producció literària, en els quals, per la profusió d'escriptors, cal destacar-se i cridar l'atenció per tal d'aconseguir ésser conegut i admirat, els premis literaris tenen la missió essencialíssima d'extreure un nom entre molts i de llançar-lo a la popularitat. En aquests casos, els premis tampoc són un estímul, sinó un reclam i molt sovint s'atorguen atenent-se més a consideracions d'ordre editorial o extra-

literàries, que no pas a un ponderat i equànim esperit de justícia.

A Catalunya, poble relativament petit, on tots ens coneixem encara que de vegades per tal de variar o d'eixamplar els límits del panorama, aparentem ignorar-nos els uns dels altres, tenim latent el problema, fill d'un estat cultural embrionari, de que no es produeix tot el que caldria i en la diversitat que convindria i, en canvi, les obres que es publiquen o s'estrenen, no són absorbides pel públic en proporció, per exemple, al nombre de ciutadans que es manifesten i voten pels ideals patriòtics.

Hi ha, és clar, el factor bàsic de la manca d'una continuïtat cultural que eduqui la sensibilitat del nostre poble per a fer-lo apertent per les menjes de l'esperit i al seu torn, la capacitat productora dels escriptors catalans necessita ésser estimulada i fomentada, no deixant-la a la mercè de l'imprevist, de la sort circumstancial o del padrinatge. El poder públic de Catalunya, com a expressió màxima de l'autoritat endegadora de la cultura, ha de crear, enfortir o transformar totes aquelles institucions necessàries per al compliment de la

finalitat exposada, suplint, fins on convingui, l'absència o les deficiències de la iniciativa particular o corporativa. En aquest pla entren, no cal dir-ho, els premis literaris, tant si són de creació oficial com privada, però s'ha de tenir en compte, per tal de redimir-los de la ineficàcia inicial que els fa eixorcs o innecessaris, que han d'ésser principalment — estic per dir únicament — recompenses que estimulin les vocacions de novells escriptors. Contràriament, guanyarà sempre el premi l'autor ja consagrat (en aquest cas ens referim exclusivament al teatre) i el premi es convertirà indefectiblement en una « prima ».

El succeït aquest any amb l'atorgament del I Premi Ignasi Iglésias, es repetirà sense probables excepcions en competicions ulteriors, mentre no es modifiquin les condicions del Concurs. Tothom suposava, àdhuc abans de nomenar-se el Jurat, que el premi s'adjudicaria a Josep M.ª de Sagarra o a Carles Soldevila, i aquesta creença, fonamentada en el reconegut i ben guanyat prestigi d'ambdós autors i amb l'èxit assolit per llurs obres respectives, era exposada i comentada, diguem-ho clar, amb desencant i amb certa recança, puix el que hom desitjava i ho considerava com a finalitat del premi, era la recompensa a una obra inèdita i si aquesta hagués correspost a un autor desconegut, encara millor. Que el premi fos atorgat a Sagarra o a Soldevila per una obra estrenada i premiada ja per l'aplaudiment reiterat i entusiasta del públic, suprem àrbitre, no representava cap guany ni avanç per al teatre català, puix sense el premi i abans d'instituir-lo, havien escrit i posat en escena, amb èxit indiscutible, les seves produccions. Es clar que l'autor premiat no serà de la meua opinió, si bé tinc la confiança de que esguardant l'assumpte amb objectivitat compartirà el meu criteri que, per altra part, respon a un convenciment bastant extès.

Comprenc la posició del Jurat i no comparteixo de cap manera les obligades i rituals inculpacions de què se l'ha fet objecte d'haver obrat, sinó parcialment, amb un parlit pres de primer antuvi. No vull creure el que es diu de que han deixat de llegir obres i que a darrera hora la majoria va rendir-se a la influència d'un destacat membre que es pronuncià amb vehemència per l'obra que ha resultat premiada quan n'hi havia una altra amb probabilitats de triomf. La competència literària i l'honorabilitat personal dels qui formen el Jurat allunyen, em sembla, tota sospita de partidisme, i resta només el judici sobre l'encert o el desencert de l'elecció i encara és difícil de formular quan hom desconeix la majoria de les obres presentades a Concurs.

El que passa és que el Jurat va trobar-se amb un nombre de produccions estrenades les unes i inèdites les altres i a l'hora de judicar va decidir-se indefectiblement per la que va semblar-li millor, la qual va resultar ésser precisament « L'Hostal de la Glòria ». Aquesta explicació que dono semblarà de tan simplista ço que els castellans en diuen una « perogrullada »; però és així. El que pot tenir-se com a cert és que en l'ànim del Jurat havia de pesar molt l'èxit de públic i de crítica aconseguit per l'obra premiada, tant és així que he llegit en el diari « L'Opinió » un article, que m'atreviria a qualificar d'oficiós, en el qual es diu, entre altres coses, que amb molt de gust comentaria si no em manqués l'espai: « Hauria estat desmoralitzador el fet que un Jurat competentíssim hagués designat una d'aquestes obres postergades, puix que el veredicté hauria representat un santbenet d'ignorància penjat a l'esquena dels empresaris i, de retop, del públic ». Seguint aquest singular criteri, que em temo que per comoditat sigui adoptat com a dogmàtic en futures competicions, el veritable Jurat són les empreses i no dic el públic, perquè si el veredicté d'aquest hagués valgut, el premi hauria de correspondre a « La reina ha rellicat ».

Davant d'aquest resultat i de la probabilitat dels que vindran, em pregunto si no seria qüestió de modificar les bases del concurs, puix si enguany les abstencions han estat nombroses i de qualitat, als concursos dels anys vinents hi acudirán només que les obres que han obtingut un èxit esclatant o bé les produccions dels megalomans i dels analfabets.

A més, no em sembla prou adient el sistema de votació per eliminatòries, puix si aquest procediment pot escaure molt bé a un campionat esportiu, no trobo que s'avingui amb una competició literària. Aquest sistema d'elecció priva que hom raoni i justifiqui el veredicté, com es fa en altres certamens, entre ells els Jocs Florals, lo qual ens donaria una impressió de la vàlua de les obres presentades a Concurs i dels motius que ha tingut el Jurat per a la concessió del premi. Això és impossible en l'actual forma de judicar, puix ja és sabut que a cada torn de votació s'elimina una obra i es decideix la final per un « gol », vull dir per un vot, de diferència. Seria interessant de conèixer l'opinió dels elements més destacats de la nostra escena. Jo, el més modest de tots, em decideixo per a què no més puguin optar al Premi Ignasi Iglésias obres inèdites o no representades en teatres regulars.

FRANCESC CURET.

ANGEL FERNANDEZ I LA SEVA OBRA

Els qui fem la Revista TEATRE CATALA, amb un desinterès no gaire comú i afrontant l'atac sord i invisible d'una dissimulada indiferència, ens devem, abans de tot, a la nostra dèria màxima, que és la lluita constant i infatigable per a la glòria, dignificació i expandiment de la nostra escena nacional; però també havem de retre tots els honors, sense escalar-ne cap, als homes abnegats, d'esperit lluminós, que han posat tot el que saben i valen al servei de l'Art Dramàtic de Catalunya.

Angel Fernàndez

L'elogi de l'obra profitosa o ben orientada i de la personalitat que la crea, no és mai personalisme ni bonior de capelleta, i ens és grat de prodigar les lloances, amb el mateix esperit que ens mou a atenuar les censures, encara que sigui un dels nostres el qui se'n faci mereixedor.

Malhauradament, no sempre ens és donat el goig de celebrar un triomf en marxa o una activitat en creixença, sinó que molt sovint, ens sentim adolorits per haver de cremar encens a un amic o company que ens deixa a la meitat de la feina.

Aquest és el cas tristíssim de l'artista Angel Fernàndez, traspassat en el bo de la seva vida i en plena potencialitat creadora, i en evocar l'abundant i valuosa obra per ell realitzada, cada dia més ferma, més original i més darrera de superació, ens planyem de la dissort de què, per una fatalitat implacable, hagi quedat destruïda l'esperança dels saborosos fruits que la intel·ligència i la sensibilitat de l'amic desaparegut ens prometien.

El buit que la mort d'Angel Fernàndez ha deixat en aquesta casa, és difícil d'omplir. Polser en l'estat febril dels darrers mesos de la seva malaltia, s'abrandava i excitava encara més el fervor quasi místic que posava en planejar projectes i idees per al nostre periòdic i aquest deliri d'un moribond que s'aferra fortament a la vida com volent perllongar-la amb injeccions d'optimisme i amb l'escalf de les il·lusions, ens esborrona i a l'ensens ens obliga a persistir en la nostra tasca, obeint a un imperatiu que la mort ha fet més solemne i indeclinable.

A la memòria d'Angel Fernàndez

En una època com la d'ara, en la qual estem acostumats a veure gent que, amb prou feines saben fer una ratlla, erigits en genis i que contemplem cada dia en el camp de l'art l'au-

to-bombo de proporcions gegantines, el cas Fernàndez és un cas extraordinari. Aquest malaguanyat artista, tan ben dotat, tan ple de talent i tan liberal de les seves facultats, tancant-se dins d'una modèstia excessiva, d'una modèstia d'altre temps, havia de contrastar amb l'ambient que el voltava i és segur que aquest contrast hauria acabat per imposar-se, si la mort, gelosa dels homes bons, no ens l'hagués pres tan aviat.

En una exposició, organitzada per l'Ateneu Enciclopèdic, si no recordo malament, vaig veure per primera vegada les obres d'Angel Fernàndez. Mai no havia sentit a parlar d'aquest artista, però em van impressionar tant, que no les vaig oblidar més. Després, al cap d'alguns anys, venia a casa amb els seus germans, agregat a una Comissió de Teatre Selecte.

Aleshores el vaig conèixer. Aquells ulls intel·ligents, sota un front excessiu curull d'idees i aquell posat modest que semblava que es donés vergonya del què valia, me'l varen fer simpàtic desseguida.

Després d'aquella visita em vaig honorar amb

la seva amistat i vaig seguir la seva obra amb major interès. Ell anava pintant telons i quadros i cada vegada afinant més la seva personalitat.

El seu art era sòlid, la seva visió justa. Alguna vegada, influït per les corrents deformatistes, amagava les seves qualitats d'observador, però que no passaven desaperebudes als ulls dels qui saben mirar les coses a fons. Era un artista de debó i un ver amic, ple d'entusiasme per les coses de teatre, que havia regalat el seu talent moltes vegades, per tal de dignificar la nostra escena.

Hi ha valors que es perden, com hi ha nullitats que suren, però el temps sap seleccionar l'obra, i la virtut de la modèstia que a voltes és un entrebanc en vida, perfuma el record dels homes que han valgut. Si a l'Angel Fernàndez el plorem com a amic i el millor company, també plorem l'artista que hem perdut abans de poder-nos donar els fruits madurs de la seva intel·ligència.

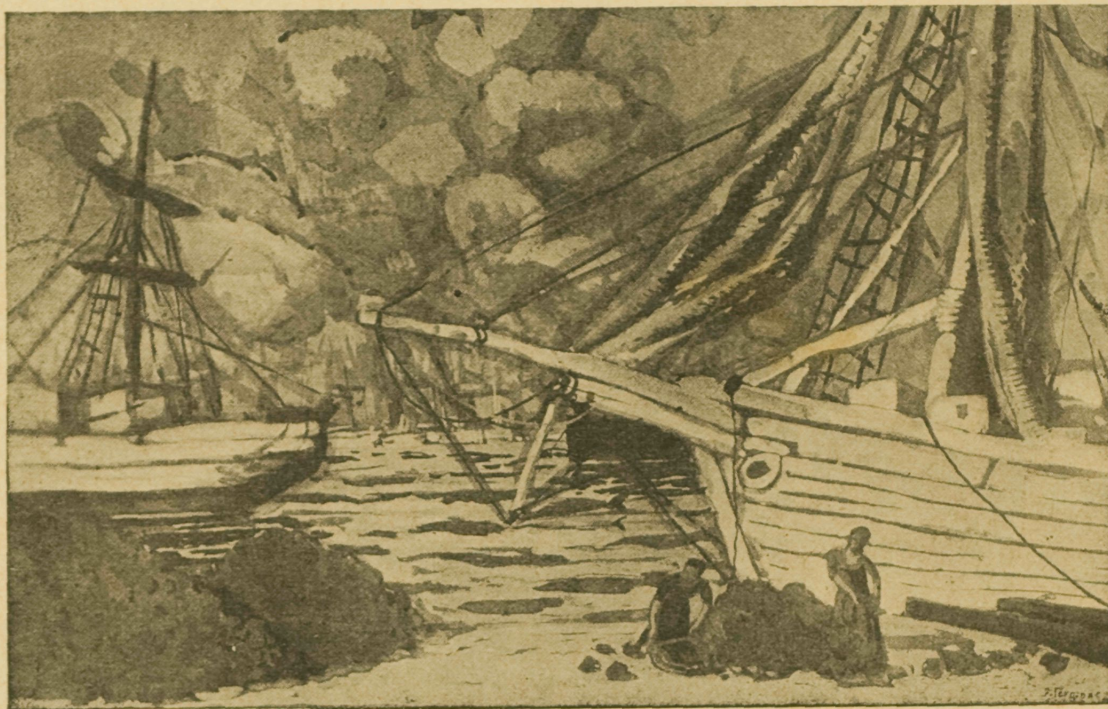
LLUIS MASRIERA.

(Prohibida la reproducció sense indicar la procedència).

ANGEL FERNANDEZ, DIFUNT (Dibuix del natural pel seu deixeble Ricard Arenys).

L'art escenogràfic

“POEMA DE PORT”, d'Ambrosi Carrión (segon moment)

Dades biogràfiques

Angel Fernàndez i Castanyer va nèixer a Barcelona l'any 1889 i ha mort el 6 de desembre d'enguany, després d'una llarga i cruel malaltia.

Fou el seu mestre de dibuix i pintura de cavallet En Jaume Pahissa (pare del músic Pahissa). S'inicià en l'art de l'escenografia sota el mestratge de Salvador Alarma, el qual en tot moment li demostrà el seu afecte, arribant en moltes ocasions a confiar-li aquells treballs escenogràfics que ell no podia atendre, ço que demostra la confiança que li tenia i l'estima que li mereixia. Encara, a l'acte de l'enterrament, el mestre Alarma ens digué: « Quina llàstima de xicot. Tant que valia! »

Estigué Angel Fernàndez una temporada a París, on pintà diverses realitzacions i decorats per cinema. De tant en tant encara hi anava a pintar algun encàrrec. Teresina Boronat, la gran dansarina, que com és sabut resideix a

París, li encomanava els figurins i els decorats.

Ha pintat per a tots els teatres de Barcelona, començant pel Liceu. Sorprengueren d'una manera extraordinària per llur originalitat i bon gust dins de l'estil modern de l'art de decorar, les decoracions pintades per a les revistes del « Palace », les primeres del « Còmic », « Teatre Nou », « Olympia », etc.

Fou fundador de l'« Associació de Teatre Selecte », de la qual era el director artístic. Pintava els figurins i totes les decoracions de les obres que es representaren. Ha deixat uns vint-i-cinc decorats a dita entitat, tots ells d'un innegable valor artístic. El decorat que pintà per a l'obra « Era un home! », de Max Deauville, traducció catalana de Ventura Gassol, meresqué tota mena de lloances dels crítics estrangers que n'hagueren esment.

Fou també un dels fundadors de la « Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur » i l'any passat intervingué amb tot el

d'Angel Fernàndez

“POEMA DE PORT”, d'Ambrosi Carrión (tercer moment)

seu entusiasme en la primera competició dels amateurs, formant part del Jurat.

Il·lustrà diverses publicacions, destacant-se les que feu darrerament a uns llibres de Ramon Tor i de Salvador Perarnau.

Es dedicà així mateix a la crítica d'art, que exercia amb excellent criteri i reconeguda competència, col·laborant, entre altres periòdics, a «Mirador», TEATRE CATALA, «El Carrer» i «L'Esquella de la Torratxa».

Darrerament aconseguí un èxit comple en una exposició celebrada a les «Galeries Grau», de Terrassa. Els crítics l'elogiaren sense reserves.

Moltes de les seves obres escenogràfiques foren reproduïdes per diversos periòdics estrangers, especialment totes les que presentà l'«Associació de Teatre Selecte».

En caricatures tenia també una remarcable especialitat i sota el pseudònim de «Pussiré» i «Kaleto» dibuixà un gran nombre de di-

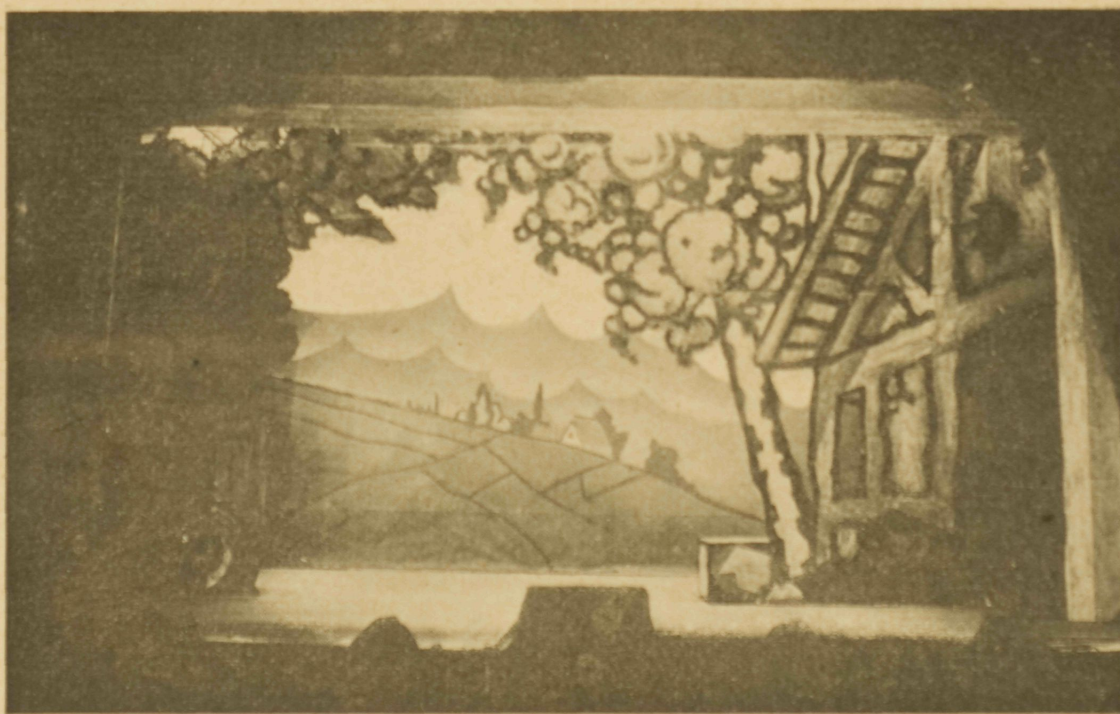
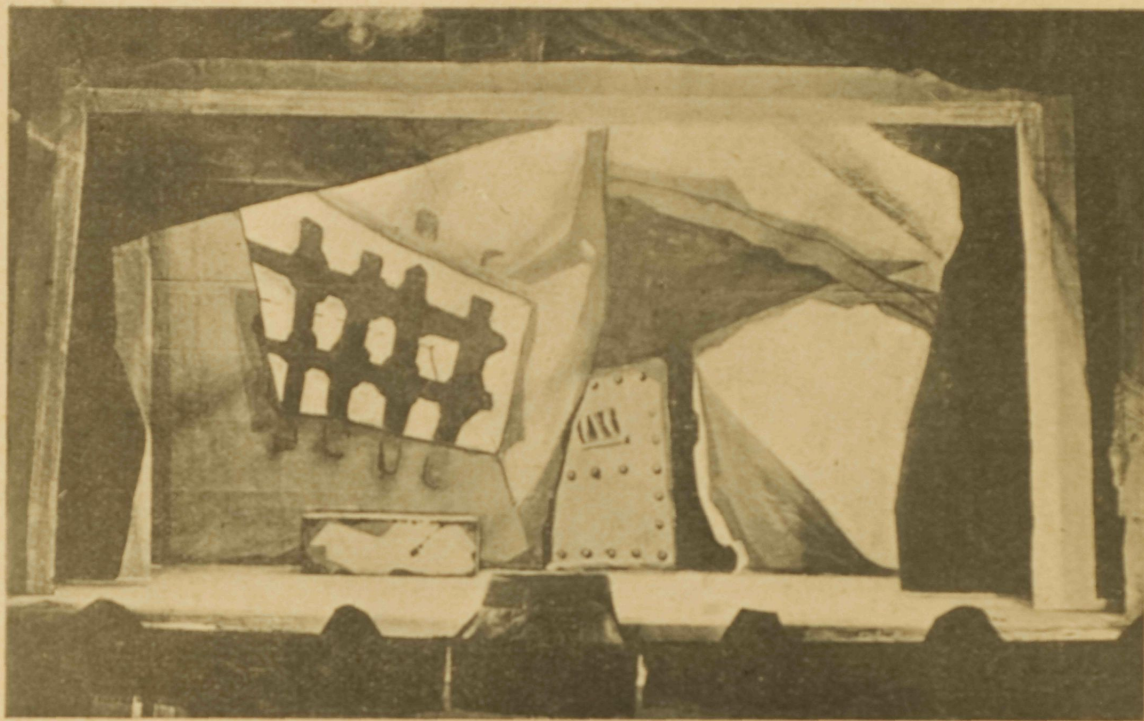
buxos satírics d'una gràcia i d'una intenció ben notables.

Angel Fernàndez era, en una paraula, un artista complet, dotat d'un bon caràcter i desinteressat com pocs. Reposi en pau l'amic i el company que ens ha deixat tot just al bell mig de la seva tasca, quan encara podiem esperar-ne obres que honoressin l'art del nostre país.

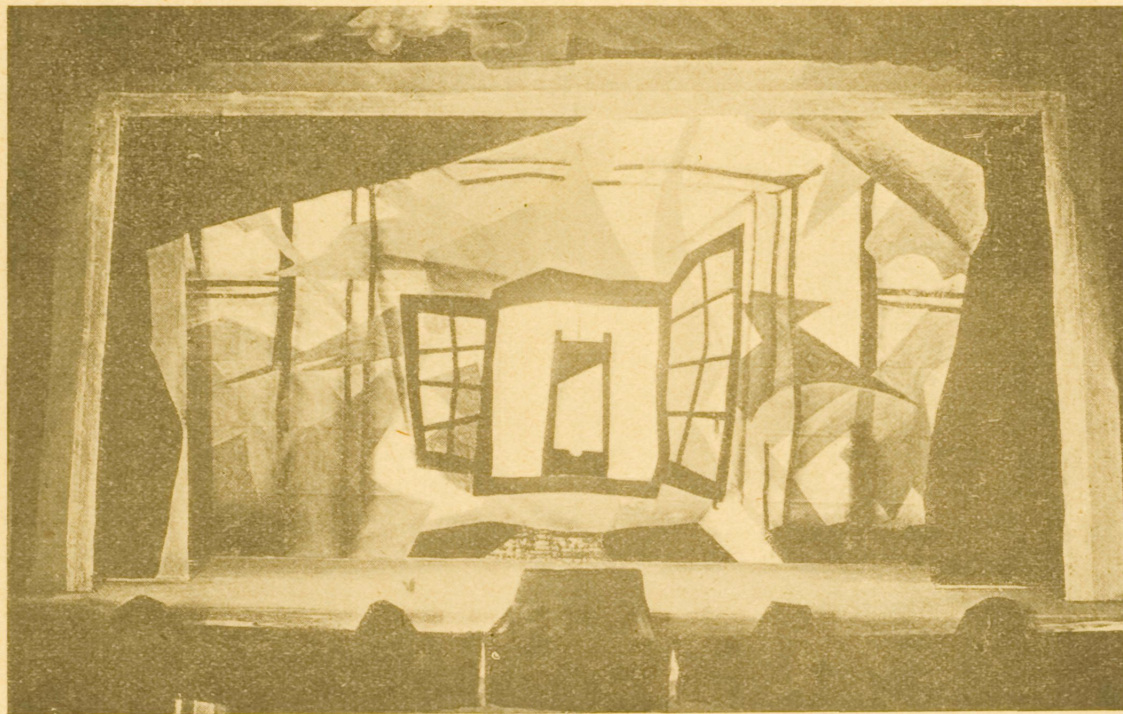
L'art escenogràfic

"ERA UN HOME", de Max
Deauville (Primer acte)

"ERA UN HOME", de Max
Deauville (Sisè acte)

d'Angel Fernàndez

*"ERA UN HOME", de
Max Deauville (Setè acte)*

*Bocet inèdit per a l'obra
"EL CAS DE MISTER
WALDEMAR", d'Edgard
Poe (obra pòstuma)*

L'ACTUALITAT TEATRAL CATALANA

"CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS"

10 Desembre.—Estrena de la comèdia "Quan s'ha perdut la fe...", de J. Puig Pujades, per la Companyia Rovira-Buxadós

Si Puig Pujades no ens tingués demostrades a bastament les seves qualitats de novel·lista, després d'haver vist representar aquesta comèdia les hi hauriem reconegudes.

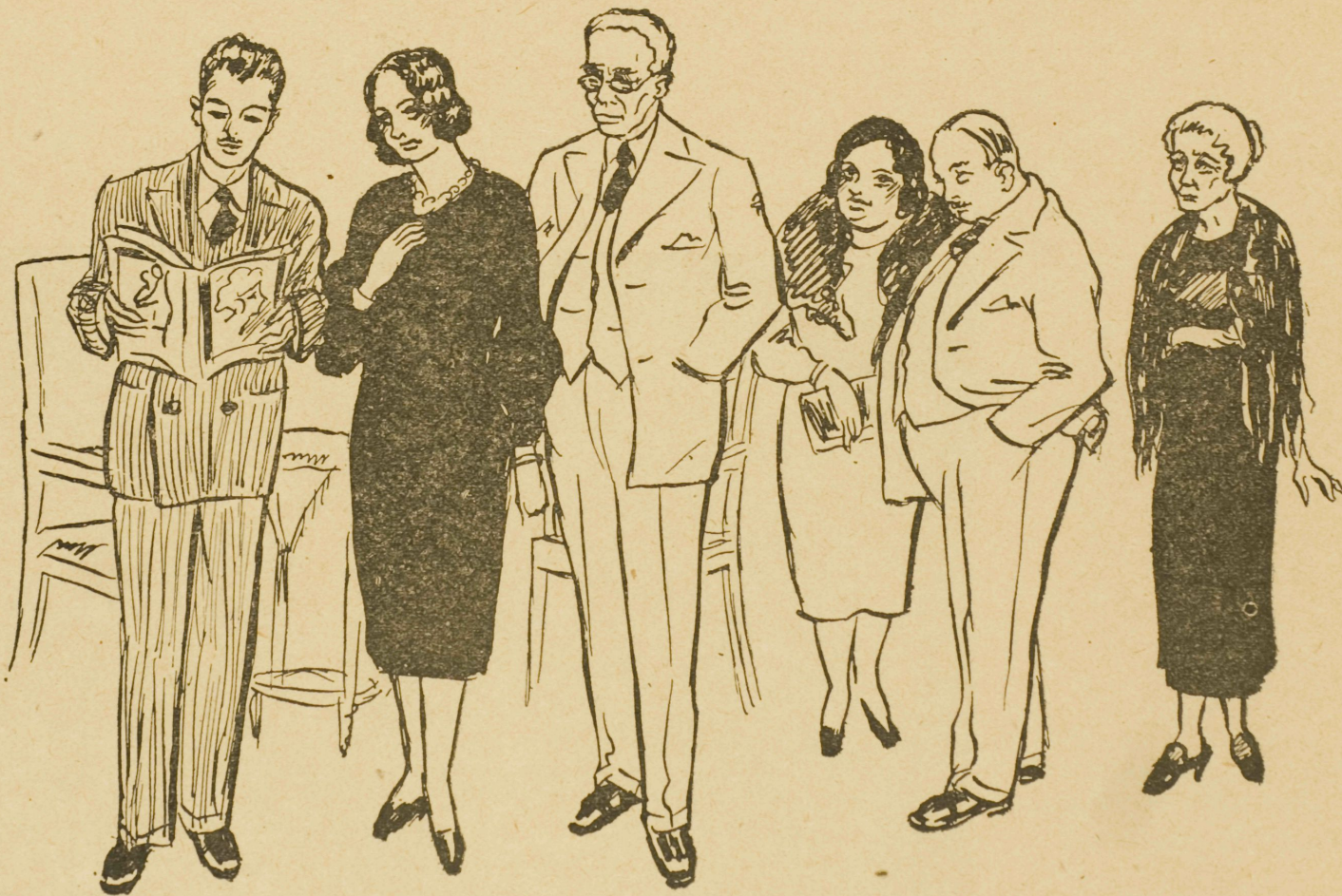
No sabem si Puig Pujades havia pensat i construït « Quan s'ha perdut la fe... », volent escriure una novella i més tard va imaginar una comèdia dramàtica, però tant el tema inicial de l'obra com la manera com fa parlar i moure els personatges ens ho fa creure.

El conflicte que dóna motiu a l'argument de « Quan s'ha perdut la fe... », el trobem més propi d'una novella que d'una comèdia i ens afermem en el nostre punt de mira quan veiem la manera com en Puig mou les figures de la seva obra: sempre en un ambient reduït, mentre que pel que fan i expliquen, semblen de-

sitjar un més ample espai que el d'un escenari.

La protagonista d'aquesta comèdia no defensa amb tota la seva amplitud el que hauria de defensar perquè li manca espai en el marc del que una comèdia pot donar de sí. Si Puig Pujades hagués fet viure aquella dona en uns capítols de novella, amb altra vigoria i amb altra desimboltura ens l'hauria presentada. Ara resta incerta, poc enèrgica per defensar la seva vida d'artista i la seva ànima enamorada fins a l'extrem de fer-li abandonar aquell art que l'havia fet una celebritat en el món artístic. La « Margot » de « Quan s'ha perdut la fe... », és una figura que es desdibuixa en mig de les escenes d'una comèdia, perquè el seu voltant es mouen altres figures que l'absorbeixen per complet.

Dues escenes de "Quan s'ha perdut la fe..."

"LLUISET", Sr. Gener; "MARIA", Sra. Lliteras; "DON JOAN", Sr. Riera; "DONYA SABINA", Sra. Guàrdia; "DON LLUIS", Sr. Guàrdia; "MARTA", Sra. Prats

Quan la veiem en el primer acte, pensem en tot el que ens podrà dir per justificar-se i defensar la seva posició de dona honesta i amant del seu art, però Puig no la llança pels camins que a nosaltres ens semblen lògics i naturals en una dona d'esperit lliure i enamorada.

Tot el que passa en «Quan s'ha perdut la fe...» i que interessa a l'espectador, podriem dir que «no hi passa», sinó que ens és explicat amb molta traça, això sí, però explicat al cap i la fi.

Es precisament per això que diem que el novellista depassa a l'autor dramàtic.

La segona meitat del segon acte és una prova del que diem. Quan «Don Joan» explica i desfà amb les seves paraules, tota la prevenció que aquella família sent per la «Margot», es val de coses passades, coses que el públic no veu en acció, sinó que li són explicades com en una novella. No obstant això, en aquella escena és quan Puig arriba a ésser el dramaturg i quan hauria tingut d'acabar la seva obra. Si «Margot» havia de restar passiva i submissa a la moral burgesa de la família del seu marit, la comèdia era acabada.

Puig Pujades, però, ha volgut encara posar

com un epíleg en la vida de la seva «Margot» i en el tercer acte la veiem com en esdevenir mare, la moral burgesa ha triomfat de la veritat que en tota ànima d'artista ha d'haver-hi.

En «Quan s'ha perdut la fe...» s'hi veu ferma i segura la mà de l'home que cura del llenguatge i sap el que ha de fer dir als personatges en tots moments. Les escenes finals del segon acte són una prova ben palesa d'aquesta mestria de l'autor. En aquelles escenes mogudes amb traça per Puig Pujades, hi descobrim al dramaturg i és perquè en el «Don Joan» hi ha trobat l'element dramàtic que més que explicar defensa al propi temps la seva concepció justa i equànime de la veritat humana.

En les pàgines d'una novella tot el que passa en el tercer acte s'hauria pogut justificar i el llegidor ho hauria caput, però en la comèdia l'espectador s'hi troba perdut i no entra en la imaginació engelosida de «Carles», perquè no la troba justificada en cap aspecte ni en el moment del què fa i diu «Lluís».

La comèdia de Puig Pujades és una bella demostració del que l'estimat escriptor figurenc ens pot donar en l'art dramàtica.

Dibuixos del natural, per D. Santsalvador Ferrers

"MARIA", Sra. Lliteras; "MERCÉ", Sra. Jofre; "MARGOT", Sra. Buxadós; "CARLES", Sr. Rovira; "MARTA", Sra. Prats; "DON JOAN", Sr. Rovira

Els diàlegs són ben construïts i les escenes llisquen naturals i empeses pel camí que l'autor s'ha traçat en pensar la seva obra.

La Sra. Buxadós ens va donar una « Margot » ben justa i equilibrada i dintre les possibilitats que el paper li oferia, la varem trobar ben al seu lloc.

En Rovira ens agrada més recitant versos que en la prosa. En ell hi varem notar un cert deixar-se anar als indrets d'unes imitacions que perjudiquen la seva tasca artística. Digué el personatge amb molt calor i sempre dintre d'un naturalisme ben entès.

El Sr. Riera va recitar el seu « Don Joan » amb una correcció exemplar i digne d'elogi. Aquest artista és un element amb el qual cal comptar en totes les obres. L'escena final de l'obra la va dir amb una vibració ben justa i entonada.

Les Sres. Prats, Lliteres, Jofre, Nugués i Guàrdia i els Srs. Guàrdia i Gener, ajudaren al conjunt de l'obra que anà perfecta d'assajos i filla d'una direcció i bona voluntat, veritablement elogiabls.

El decorat molt bonic i d'efecte.

El públic va rebre l'obra amb mostres visibles d'aprovació i feu sortir a l'autor al final de tots els actes, especialment al darrer, en què fou ovacionat.

GUILLEM DE MONTALT.

Informació de la setmana

TEATRE CATALA ROMEA

El notable escriptor Bartomeu Soler, autor en llengua espanyola d'obres tan vigoroses com la novella « Marcos Villari » i les produccions teatrals « Guillermo Roldan » i « Tierra del

fuego », el qual va donar-nos, en la darrera temporada una obra de la vàlua d'« Anna Maria », la primera que escriví en català, està a punt d'estrenar la seva nova comèdia en tres actes « Un marquès i la seva filla », de la qual, els que la coneixen, en fan els millors elogis.

Diuen que l'ha escrita pensant amb els actors que han d'interpretar-la, lo qual es considera ja com una forta probabilitat d'èxit, a part del valor intrínsec que pugui tenir l'obra.

TEATRE ESPANYOL

El veterà actor i escriptor Joaquim Montero ha escrit amb destí a aquest teatre i per el seu primer actor i director, « El Papitu Santpere », setmanari amb il·lustracions musicals dels mestres Torrents, Quirós, Pou, Viladomat i Mas. Serà una desfilada d'assumptes d'actualitat i d'interès, vistos amb l'humor de Montero i de Santpere.

TEATRE PARTHENON

La Companyia Fornaguera-Pujol, ha representat la comèdia en tres actes, « Gelosa », adaptada per J. Moliné.

El públic acollí aquesta comèdia, no direm amb fredor, però sí amb poc entusiasme. No obstant, tots els que prengueren part en la seva execució, posaren tot l'esforç per tal que el públic celebrés els acudits i situacions, aconseguint-ho en alguns moments.

Les Sres. Pujol i Arquer i els Srs. Estivill i Pujol, damunt dels quals requeia tot el pes de l'obra, la jugaren amb discreció i en algunes escenes llur comicitat superava a la que en realitat té la comèdia. Els demés feren un bon conjunt.

La presentació bona, com sempre.

TEATRE CATALA "AMATEUR"

FEDERACIO CATALANA DE SOCIETATS DE TEATRE "AMATEUR"

II CONCURS DE TEATRE CATALA AMATEUR

Heus ací tal com ha quedat constituït el Jurat per a la competició d'enguany: Salvador Alarma, J. Bernat i Duràn, Prudenci Bertrana, Alexandre Cardunets, Ambrosi Carrión, Florenci Cornet, J. Cortés Vidal, Francesc Curet, J. Farrán i Mayoral, Josep M.ª Folch i Torres,

Enric Forcada, Adrià Gual, Domènec Guansè, Josep Lleó, Enric Lluell, Santiago Marco, Jaume Marill, Lluís Masriera, J. Navarro, Costabella, Segimón Rovira, Tomas Roig i Llop, Joaquim Renart, Octavi Saltor, Carles Soldevila, Ramón Tor, Manuel Valldeperes i Ramón Vilaró i Guillemí. De secretaris actuaràn: Miquel Clivillé, Lluís M.ª Bransuela, Joan Fernández, Josep Güell, Manuel Roca, Joan Masriera, Noël Clarassó, Albert Campins, Ramón Sugranyes i Claudi Fernández.

El diumenge, dia 11, tingué lloc a Manresa la primera prova del

Concurs, amb l'actuació de la « Joventut Carlista Manresana », que dirigeix Joan Ambrós Comasolives.

Amb el teatre completament ple i en mig d'una gran espectació, es representaren « La morta », de Pompeu Crehuet (imposada) i la comèdia « L'endemà de bodes », de Josep Pous i Pagès (el primer acte de lliure elecció), amb el següent repartiment:

« La morta ». — « L'Eloi », Sr. Camprubí; « En Jaume », Sr. Cirera; « En Quirze », Sr. García; « L'Antonia », senyora Costa; « La Rosa », Sra. Piqué; « La Teresa », Sra. A. Ciuró.

« L'endemà de bodes ». — « La Pepa », Sra. Piqué; « La Roseta », se-

nyoreta L. Ciuró; «En Cinto», senyor Torraguitart; «En Rafelet», Sr. Camprubí; «En Xibeques», senyor Torras; «En Quirse», Sr. Ciera; «En Joanic», Sr. Serra i «El Campaner», Sr. Mas.

El Jurat que assistí a la funció estava compost pels senyors Josep Lleonart, J. Cortés Vidal, Francesc Curet, Enric Lluelles i Segimon Rovira, actuant de Secretari el senyor Miquel Clivillé. Abans de començar la representació, el senyor Enric Lluelles donà una notabilíssima conferència sobre l'abast del Concurs i la missió dels artistes de teatre, tant dels aficionats com dels professionals, la qual fou extraordinàriament aplaudida.

Amb el desig de servir una absoluta imparcialitat i de no deixar translluir res que pugui prejudicar el resultat del Concurs, ens abstinem de formular cap judici crític sobre les diverses actuacions de les Companyies concursants; però no podem estar-nos de dir que la competició ha començat amb els millors auguris.

El jurat que presencià la actuació de la companyia del «Casal Català Republicà del Coll», demà diumenge, dia 18, el formaran els senyors Adrià Gual, J. M.ª Folch i Torres, Josep Lleonart, Enric Lluelles, Francesc Curet i Segimon Rovira. Actuarà de Secretari el Sr. Joan Fernández i la conferència anirà a càrrec del Sr. Josep M.ª Folch i Torres.

El Jurat que el dilluns dia 19, s'ha de desplaçar a Sant Feliu de Guixols, estarà integrat pels senyors Prudenci Bertrana, Francesc Curet, Florenci Cornet, Enric Lluelles, Octavi Saltor, Ramón Vilaró i Jaume Marill. Actuarà de secretari el Sr. Lluís M.ª Bransuela i la conferència anirà a càrrec del senyor Francesc Curet.

Ens és molt agradable remarcar l'entusiasme que existeix arreu on han d'actuar les companyies concursants.

Informació

BARCELONA

AGRUPACIO TALIA. — Baix la direcció del senyor Martí, es posà en escena l'obra «El port de salvació» de Piquet, i el sàinet «Qui més busca...». Cal felicitar la tasca de les senyoretes Gotarrodona, Ferrer i dels joves Anglesola, Fontbertí, Mas, Llovera i Saura. En estudi «El Senyor Secretari» i «Com s'enreda la troca».

CASA VALENCIA. — L'agrupació artística «Caturquijo», integra-

da per elements del Banc Urquijo Català, organitzà el passat dissabte una vetllada de teatre català.

Sota la direcció de l'actor senyor Blanc, de qui altres vegades hem parlat amb elogi, es posà en escena «L'hereu escampa», de Rossinyol que assolí una interpretació ben remarcable per part de tots els intèrprets. Cal esmentar al Sr. Blanc, i als senyors Gines i Quian. L'actriu Sra. Gutierrez tingué un èxit amb la interpretació de «Gloria».

Molt discrets els senyors Espigó, Folch, Pares, Aguilà, Solé, Roldan, Galve, Diez, Font, Salcedo i Cabeza. L'obra fou ben presentada. El públic que emplenava la sala aplaudí amb entusiasme.

CASAL D'ESQUERRA «ESTAT CATALA», de Gracia. — El dia 7 organitzà una vetllada teatral en la societat «La Violeta Gracienca», en homenatge als seus socis proclamats diputats a les Corts Catalanes.

Posaren en escena el drama d'Ignasi Iglésias «El cor del poble» interpretat per la Sra. Vendrell i els senyors Bordas, Borràs, Castellet, Brunet i Roca. Si hem de parlar sincerament de com interpretaren l'obra, direm que la senyora Vendrell en sortí bastant bé igual que els senyors Bordas i Roca, però que el senyor Castellet i el senyor Brunet, no ens van agradar gens, puig la interpretació que donaren a llurs papers, no s'encaixava amb les exigències dels tipus que l'obra demana. El senyor Borràs fent el «Fidel», ens hauria plagut si s'hagués mogut amb més desimboltura. Deia molt bé, però semblava que estés lligat de braços.

«Cura de moro» que després es representà per altres elements, fora del senyor Segú, que estava desencaixat, els demés ho feren força bé, sobretot els senyors Callicó i Hurtado que ens plagueren molt. La senyoreta Cailà i els senyors J. Roca, D. Seguí i J. Costa, contribuïren a fer un bon conjunt.

CASAL GRACIENC NACIONALISTA. — El quadro dramàtic d'aquest Casal, sota la direcció del senyor Claramunt i Munté, posà en escena el diumenge, dia 11, el drama en tres actes de Frederic Soler «El lliri d'aigua». El públic que assistí a la representació sortí ben satisfet per la bona interpretació que l'obra obtingué. En algunes escenes es veié una justesa digne d'elogi; particularment en el segon acte, en Labòria fent el «Lluís» i la nena Pazos en la «Riteta», ens encisaren, posant de manifest llur sensibilitat. Altres vegades havíem vist al senyor Labòria en papers còmics i no ens

havia convençut com el diumenge passat amb un paper dramàtic i de compromís. Cal que els senyors Claramunt i Munté ho tinguin en compte per al millor lluíment del quadro que dirigeixen.

El senyor Muté ens va fer un «Cristòfol» molt ben detallat i just d'expressió. El que feia el «Jutge», qual nom no recordem, ens dol haver-li de dir que no per tractar-se d'un paper insignificant es cas de no estudiar-lo, puig sempre cal tenir en compte que els conjunts depenen de llurs components i no és cas de desbaratar una escena per culpa d'un que no sàpiga el paper.

CATALUNYA A. A. — L'elenc «Catalunya» que actua en aquesta entitat ha posat darrerament en escena la comèdia «Papellones», de J. Pous i Pagès. Com sempre, la disciplinada companyia de Manuel Sanchez, interpretà l'obra d'una manera admirable sobressortint els actors Manuel i Enric Sanchez, i Singla. La Sra. Gutiérrez, substituï a darrera hora a l'actriu Maria Callejas, i ens plau remarcar que aquesta substitució no perjudicà el bon conjunt de l'obra. La deliciosa actriu en aquesta improvisació demostrà una vegada més les seves bones qualitats artístiques. El públic, nombrós i entusiasta.

CENTRE D'ESPORTS D'AIRE LLIURE (Cabanyes, 33 i 35). — Elenc del Teatre «Ateneu», posà en escena, a més d'una comèdia castellana, l'obreta de Lambert Escaler «Dit i fet». Foren molt aplaudits, els senyors Bernie (director), Vilar, Urgelles, Carmand Flotat Pedra, Delgado, Contell Anguieta y Andrés.

CENTRE MORAL (Poble Nou). — L'elenc d'aquesta entitat, que dirigeix Francesc Ragadell, representà darrerament la comèdia en dos actes «L'amor vigila», de Poal i Aregall.

CENTRE MORAL DE SANT ANTONI. — L'obra en tres actes de Graells Castells «Cap al cim» i el sàinet «La mort de l'avi», d'Abril, foren interpretades amb gust per part dels senyors Roca (director), Fuertes, Aleu, Blanc, Solervicens, Altes, Nubiola i Velasco. El decorat de l'entusiasta jove Rocosa excel·lent, essent aplaudit per la nombrosa concurrència que emplenava el local. En estudi «El calvari de la vida», de Ramon Vinyes i «Un joc de xinos».

CIRCOL CATOLIC, de Gracia. — El passat diumenge, dia 11, tingué lloc en aquesta entitat, l'estrena de

la comèdia dramàtica en tres actes «Diners que sagnen» del Rvnd. Francesc Gay Pvre., distingida amb el Premi del Círcol en el Concurs celebrat per la Biblioteca Popular de Teatre Catòlic.

L'interès que despertà aquesta estrena, emplenà de gom a gom la sala d'espectacles. La direcció escènica anava a càrrec del notable actor Carles Delhom, i no cal dir que a les seves ordres l'elenc del Círcol ha millorat extraordinàriament, com ho demostrà en la interpretació que feu de l'obra, en la qual tots els que hi prengueren part es portaren com a bons. Cal distingir entre ells els nens Manich i Rochel que digueren llurs papers a la perfecció i sostingueren amb valentia les difícils situacions en que intervenien, aconseguint que el públic els premiés amb xardorosos aplaudiments.

La presentació, rica i amb gust exquisit, contribuïnt a l'èxit de l'obra, la qual fou aplaudida amb entusiasme a cada final d'acte, principalment el darrer que fou una veritable ovació en la qual l'autor es veié obligat a sortir a escena i a parlar, agraïnt aquells aplaudiments.

Per a demà, dia 18 a la tarda, i en el mateix Círcol, es prepara un altre esdeveniment teatral, amb motiu de la visita que hi farà l'elenc dramàtic del Casal Catòlic de Sant Andreu, el qual posarà en escena el drama en tres actes «La Fúria», de Francesc Bonaventura, obra també guanyadora d'un premi en l'esmentat Concurs de la Biblioteca Popular de Teatre Catòlic.

COL·LEGI NTRA. SENYORA DE LOURDES. — Les noies d'aquesta escola, posaren en escena les obres «La perla perduda», «Sempre la veritat triomfa» «Raquel», que foren molt ben interpretades per les senyoretes Alejo, Sabadell, Prats, Rosés, Aiguavella, Alier i Martín. Ademés es recitaren poesies de Maragall, Pitarra, Fontestà, Col·lell i Carner.

COOPERATIVA DE TEIXIDORS A MA (Gracia). — El nombrós i distingit públic que concorre als espectacles d'aquesta sala ha tingut la satisfacció de veure interpretades d'una manera magistral, com ja tinguerem l'honor d'augurar, les obres «Grapa de ferro», interpretada per Josep Serra i principals parts de la companyia, arrencant unànims aplaudiments, i «L'himne d'En Riego», per les actrius Sres. Riera i Gustau, la senyoreta De Domingo i els senyors Callicó, Bayon, Molins,

Echagoyen, Prat, Domenech i Subirats, que sobresortiren per són admirable conjunt.

En aquest mateix teatre, a les 10 de la nit d'avui, l'Agrupació Escultista posarà en escena «En Joan Bonhome», i demà, diumenge, a la mateixa hora, s'hi posarà «La reina del Mercat» pel quadro escènic de la Penya Mai Som prous».

COOPERATIVA L'ESPERANÇA — Les comèdies «La casa tranquil·la» de Conrad Colomer i «Sirena», d'Apel·les Mestres, han estat les darreres obres posades en escena sota la direcció del senyor Navarro, i molt ben interpretades, a més de l'esmentat senyor, per les senyoretes Navarro, Homs, i senyors Cullerell, Samsó, Climent, Cuevas, Oliver Carreres i noi Oliver.

FOMENT AUTONOMISTA CATALA. — La representació de «Les Garses» que tingué lloc el diumenge passat, fou un nou èxit a afegir a l'actuació del quadro escènic d'aquesta entitat que tan encertadament dirigeix l'actor Andreu Guixer. El públic aplaudí amb entusiasme les admirables escenes de conjunt de l'obra. Tots els que les jugaven estigueren sense distinció, a un nivell remarcable.

El senyor Guixer en «Pelegrí» feu una veritable creació. Els senyors Mingo, Permanyer, Borralleras, Enric, Bargalló, Cosma i els demés efectuaren un treball molt elogiabla i les actrius Sres. Lliteres, Ricart i Prat, juntament amb la senyoreta Duran amateur ben estimable, contribuïren a l'èxit de l'obra.

Per diumenge vinent anuncien la versió catalana de la famosa obra «Papà Lebonard».

L'ECO DE CATALUNYA. — L'elenc dirigit per Anton Matis, posà en escena «La verge boja», traducció de Carles Costa, i que fou escoltada amb atenció per la nombrosa concurrència que emplenava el local. Les actrius Sres. Peris, Ribes, Mates, Colom (pare i fill), Benet, Parès, Gispert.

La presentació digna del millor elogi, i com no es veu gaire en societats particulars.

NOVA JOVENTUT DE CATALUNYA (Passatge del Crèdit, 1. — Com s'havia anunciat, aquesta entitat va posar en escena el diumenge dia 11, la comèdia en un acte, «A ca la modista» de Josep Asmarats, i el quadro en un acte, «La Teta Gallinaire», de Francesc Camprodon. La primera de les esmentades obres va representarse sota la direcció d'Isidre Bonet, sobresortint la senyoreta Maria

Quintillà que feu una magnífica interpretació del paper d'«Emilia», interpretació que fou molt elogiada pel nombrós públic que omplia la sala, seguint-la amb molt d'encert els senyors Isidre Bonet, Josep Sisquelles, Robert Ferran, Josep M.ª Torres.

«La Teta Gallinaire», va anar a càrrec del Director Antoni Moranchó; la senyoreta Riera com no cal dir, va fer del paper de «Teta» una de les seves millors creacions, mostrant-se en tots els instants segura i resoluta, cosa que li va valer molts aplaudiments. L'acompanyaren en l'èxit, amb una afortunada interpretació, els senyors Joan Vinyals, Josep Sanfeliu, Francesc Riera, Alfons Espona i Pere Serramalera. Cal remarcar que el senyor Espona mostrà estar quelcom fluixet d'assajos. Tant les dues obres com l'actuació dels intèrprets foren molt de gust del públic.

ORFEO GRACIENC. — El dia 8, en el teatre de l'Orfeó, es representà la comèdia en tres actes «Tenorios» d'A. Ferrer Codina, i la joguina en un acte de L. Vich, «Al meu marit li agraden totes», essent aplaudits tots els que hi prengueren part.

El diumenge passat posaren en escena «La creu de la Masia», de Frederic Soler. En quan a l'execució d'aquestes obres a càrrec de la companyia que dirigeix l'actor Enric Giménez no podem pas fer-ne un elogi, car s'hi notava manca d'assajos, i això va fer que el públic no aplaudís amb l'entusiasme d'altres vegades, per bé que sortiren del seu comès discretament les senyoretes Rovira, Font i els senyors Giménez, Valls, Madurell, Duch, Velat, Ribas, Coves i Virgili.

En la funció del diumenge estrenaren la comèdia en un acte del soci de l'Orfeó Josep Casulleres «Amb dona... tots contents», la qual no va satisfer del tot a la concurrència. La senyoreta Font i els senyors Valls, Velat, Madurell i Ribas s'esforçaren per a fer reeixir l'obra.

ORFEO MARTINENC. — L'elenc dramàtic que dirigeix el notable amateur Joan García, amb la cooperació de la primera actriu Elvira Fremont que tants èxits porten fets en aquest «Orfeó» organitzaren per el diumenge passat, dia 11, una vetllada teatral a profit dels socis que es troben fent el servei militar i per aquest motiu la sala d'espectacles es veié completament plena. Després d'haver recitat el senyor J. Bellafont el monòleg de Lluís V. «Tres micos», posaren en escena la comèdia dramàtica en tres

actes de Florenci Cornet, «L'esposa», obra que va ésser molt aplaudida, particularment al final que fou reclamada la presència de l'autor que es trobava entre els espectadors. La interpretació fou bastant reeixida. Cal esmentar, en primer terme la Sra. Fremon que fa una veritable creació del seu paper i dels actors el qui ens va plauir més per encaitzar-se perfectament en el tipu, fou el senyor García. De totes maneres, no deixarem d'esmentar el senyor Riera que en alguns moments estigué admirable. Els demés Srs. Simorra, Guardiet, Lasance i Juncà, discretament, aconseguint fer-se aplaudir a cada final d'acte.

SALA CAPSIR. — L'Academia de Sociologia, posà en escena l'obra de Brioux «Els tarats», amb una interpretació ben correcta per part de les senyoretes Fernandez, Izquierdo i Rodríguez i senyors Penarroja, Cinfero, González, Estefa, Payet i Iglesias.

TEATRE ESCOLA. — L'obra «Vides trencades» de la senyora Cervera Benlloch, fou escoltada amb atenció per la selecta concurrència, i en la qual varen destacar-se facultats, els artistes del «Catalunya», senyors Sanchez, Francolí, Singla, Alemany. Les senyoretes Prunell, Peris Blanch, també molt encertades. Al final fou cridada en escena l'autora, que estroba-va en el local, a rebre els aplaudiments de l'auditori.

TEATRE-ESCOLA. — «Entre enganys l'amor arriba». Comèdia en tres actes d'Antoni Molinas i Emili Graells Castells.

No són els autors d'aquesta obra dos indocumentats. Antoni Molinas, estrenà l'anv passat a Novetats, el drama «L'ovella del pobre», traducció de Zveig i obtingué un bon èxit, tan per part de la crítica com pel públic que l'aplaudí, durant les representacions que es donaren. Emili Graells Castells, també es conegut pels anys que ve actuant en el conreu de les lletres, com per ésser un dels que han donat al Teatre Amateur un bon nombre d'obres, obtenint algunes d'elles més de cent representacions. Així es que, en estrenar-se una obra en un marc modest com el del Teatre-Escola, de dos escriptors, no es gens d'estrany que hagi assolit un èxit, com era previst.

Els senyors Molinas i Graells han volgut confiar llur darrera producció a «amateurs», segurs que aquestos interpretarien «Entre enganys l'amor arriba», a la perfecció i no s'han equivocat: la comè-

dia en tres actes, fou escoltada amb delectació. Les escenes es desenvolupen en un ambient festiu, sens caure en la grolleria, ni en la xavacana. Hi ha en aquesta producció escenes còmiques i escenes de caient sentimental entre «Fidel» i «Nuria» que el públic les escolta amb gust. També els personatges de «Ventayol» i «Laura» són còmics i causen la hilaritat, pels efectes naturals en els diàlegs ben cuidats i gens grollers. Els tipus de «D. Honorí» i «Agustí» son força encaixats i no decauen gens en cap de les escenes; apart de l'esmentat, els finals son d'un efecte teatral, que obliguen a ésser segellats amb aplaudiments. El diàleg és correcte i delicat. De la interpretació hem de fer ressaltar la generosa tasca de les senyoretes Burguillos i Gascon i dels joves Via, Domingo, Joan Fost i Oliver, que cuidaren molt bé els personatges, essent aplaudits a cada final d'acte.

Al final de la interpretació, foren reclamats els autors a l'escena prosceni entre forts aplaudiments. La sala del Teatre Escola estava plena de gom a gom, havent-hi vist a nombroses personalitats de la nostra ciutat.

TERTULIA TEYS. — La companyia amateur d'aquesta tertulia posà darrerament en escena la comèdia «Tardania», de J. Pous i Pagès.

Es distingiren en la interpretació els Srs. Piqué i Villar, especialment el darrer que jugà excel·lentment el seu paper. La senyoreta Montolio ens plagué més en els actes segon i tercer que no pas en el primer. Els demés, senyoretes Roig i Sobrino i els senyors Buxadós, Cabré i Torras, compliren bé i ajustadament en llur papers respectius.

La senyora (actriu professional) que interpretà el paper de «Donya Clotilde» i qual nom no recordem, ajudà amb el seu treball a que l'obra fos ben rebuda per la distingida concurrència que emplenava el teatre.

La direcció i presentació a càrrec del Sr. Sabater, bona com sempre.

ARGENTONA

Després de molts anys de no haver-se fet cap representació en aquesta localitat de la tradicional obra «Els Pastorets», amb dames, enguany l'«Agrupació Artística» del teatre del «Foment Republicà Federal», que tan encertadament dirigeix Josep Sauri, posarà en escena l'obra sacro-dramàtica «El Bressol de Jesús», de Frederic Soler.

Hi pendran part, entre altres valuosos elements, les senyoretes Joaquina Doménec, Angela Pacheco, Carolina Ullastres i Eulàlia Illa. Els extravagants personatges «Garrofa» i «Pallanga», seran interpretats pels actors còmics Francesc Rabassa i Julià Carbonell, lo qual és ja garantia d'un bon èxit. La part musical de l'obra anirà a càrrec del mestre Jaume Abril.

Per a la bona presentació de l'obra s'estàn instal·lant aparells elèctrics en dit teatre. De la part escenogràfica se n'encarregarà Ramon Botey.

CARDEDEU

CASINO. — El quadro escènic de la Societat «La Joventut», del Casino, ha començat els assaigs de «El Misteri de Nadal», que es representarà en les vinents festes de Nadal.

GRANOLLERS

ORFEO GRANOLLER. — Amb motiu de la representació de la comèdia dramàtica «El comediant Sullivan», de Millà-Quadreny, la sala d'espectacles d'aquesta entitat s'emplenà d'un selecte públic freturós d'estimular amb la seva presència l'activitat artística de l'estol d'entusiastes components de l'Esbart Artístic.

Sense voler dir que s'aconseguís una interpretació perfecta, no pecarem d'indiscrets dient que en tra-gueren un partit força acceptable.

La presentació escènica bé.

Sobressortiren en llurs papers el jove Pere Molins, «Sullivan» i la senyoreta Maria Virgili, «Lèlia»; complint llur comès el senyor Salvador Mitjà, «Nicolau Jenkins»; els joves Ferran Salamero, «Frederic»; Francesc Riera, «Sanders»; Joan Pou, «Peacock»; Joan Elies, «Mirs»; i Josep Antiques, «Jhon».

El públic aplaudí alguna situació de l'obra i el final de cada acte.

CASINO DE GRANOLLERS. — Han començat els assaigs de la comèdia en tres actes, d'Àvell Artís, «Mai és tard si el cor és jove» que deu ésser representada per un grup de senyoretes i joves d'aquesta societat, sota la direcció del senyor Gurri, en el festival que s'està preparant en el seu saló-teatre, segons sembla, per engrossir la suma per a la construcció d'un Pavelló d'Infecciosos en l'Hospital-Asil de la localitat.

LA «UNIO LIBERAL». — Per la companyia de teatre sonor FortunyQuadreny ha estat donada una representació de l'obra «Capricis d'amor», lletra de R. Orellana i música de Josep Sunyé.

Tenien en concepte més elevat a la companyia i, la veritat, ens defraudà. Reprovem els artistes professionals que destrueixen així el teatre.

El públic, però, no correspongué. L'obra en conjunt dolenta i bruta.

IGUALADA

ALIANÇA CULTURAL. — La Secció «Art de Talia» va donar el dia 8 una representació a Odena, i posà en escena, amb força èxit, el drama «L'alcalde de Stilmonde», i la comèdia «Senàs i parells».

Demà diumenge, dia 18, la mateixa agrupació dirigida per Ramon Creus Casajuana, representarà en el Cafè-Teatre Sagrera de La Llacuna el drama «Reixes enfóra», de Manuel Folch i Torres i la peça «Senàs i parells».

MANRESA

TEATRE CONSERVATORI. — El dia 8 d'aquest mes va actuar en aquest teatre la companyia A. Màntua, representant a la tarda un drama castellà i a la nit el poema en català d'en Segarra «La corona d'espines».

En aquesta darrera obra obtingué un assenyalat triomf la senyora Cazorla en el paper de «María», recordant-nos en diferents passatges a la senyora Morera en altres representacions de la mateixa obra i en el propi teatre. Fou xardorosament aplaudida. També compliren molt bé les actrius senyores Mes-tres (A.), Roca i Tudela. Dels actors, el que més va complaure per la seva acurada actuació, fou el senyor Comelles en el paper d'«Eudald». Aquest actor va deixar-nos un bon record del seu treball, no podent dir el mateix del senyor Perelló que no va agradar a ningú, puix estava a més tant afònic que foren moltes les escenes que amb tots els esforços que feia no aconseguir fer-se entendre. Els demés actors... què en direm? van sortir-se'n com pogueren. Tant a la tarda com a la nit el públic i molt escàs.

TEATRE JOVENTUT CARLISTA. — Aquesta entitat, el dia 4 del mes que som, va celebrar el benefici del «Nadal del Pobre» amb la comèdia de G. A. Màntua, «Com més serem, més riurem», que va ésser un davassall de bon humor per a part del nombrós públic, puix els intèrprets varen treballar tots com uns excel·lents actors, fent-se aplaudir repetides vegades les actrius «amateurs» senyores Piqué, Costa i Ciuró. Els joves senyors To-

rraguitart, Torras, Cirera i Mas també, com ja hem dit, varen complir en llurs respectius papers.

FEDERACIO «AMICS DEL TEATRE». — Per ahir, divendres estava anunciada per la companyia Vila-Daví l'obra de Sagarra, «L'alegria de Cervera». Ja en parlarem en un número proper.

MATARO

CASA DEL POBLE. — Continuuant la seva lloable tasca, la Companyia «Renaixement» actuà una altra vegada el darrer diumenge. Representaren el diàleg «El far malleit», en el qual es revelaren com uns vertaders actors tràgics els intel·ligents amateurs senyors Carbonell i Favenci.

Després s'estrenà el quadro en un acte de tendències socials modernes «L'Apòstata», de l'escriptor mataroní Antoni Fàbregas.

Es distingiren en llurs papers la senyora Llopà i els senyors Favenci i Rigau, que portaren el pes de l'obra, molt ben secundats pels senyors Nualart i Bas, nen Puig i nena Comes. Tant l'autor com els intèrprets foren extraordinàriament aplaudits.

A més posaren en escena la comèdia «Gent d'ara», de E. Coca i Vallmajor. Sobresortiren en la interpretació la Sra. Llopart i les senyoretas Ruiz i Costa, distingint-se també els senyors Carbonell, Favenci, Nualart, Planells i Rigau.

UNIO DE COOPERATIVES (Succursal número 4). — El passat diumenge actuà novament la Companyia Cooperatista amb la representació de «El Contramestre», de Frederic Soler. Els papers de «Gertrudis» i «Laura» anaren a càrrec de les gentils aficionades M. Tarrés i T. Tarrés, les quals foren secundades amb la major voluntat pels joves amateurs germans Sarlat, Savé, Alsina, Reniu, Bartrolí i Domingo.

L'obra fou dirigida per Antoni Planas, qui va interpretar el complicat paper de «L'ofegat».

Tots meresqueren l'aplaudiment que els fou tributat.

Per fi de festa es posà en escena la comèdia «Tarde d'estiu», del soci del Grup de Cultura Josep Comes Vilaseca, la qual fou jugada pels mateixos elements de la primera obra, menys el senyor Planas i a més el senyor Pla.

Tant l'autor com els intèrprets escoltaren molts aplaudiments.

El servei de sastreria i perruqueria a càrrec de l'acreditada casa Patuel.

CIRCOL CATOLIC. — La Secció infantil d'aquesta entitat va representar admirablement el dramet en un acte «La tragèdia dels infants».

També obtingueren una excel·lent interpretació les obres «El forjador d'acer» i «Embolic de pretendents», per part de la Secció dramàtica de la casa.

Segueixen amb activitat les obres de construcció de la nova sala d'espectacles.

MONTESQUIU

CENTRE OBRER RECREATIU MONTESQUIUENSE. — Amb motiu de celebrar-se la Festa major d'hivern, el divendres dia 9, tingué lloc en dita entitat, entre altres festeigs, una funció teatral a càrrec de la força popular i excel·lent Companyia Subirana de la què en formen part les actrius Elvira Coma i Roser Font. Les obres escollides foren «Terres enllà», de Lluís Rosic i «L'Amor perseguit» de Bartomeu Pujol. L'execució fou inmillorable, tan pel que respecta a les actrius esmentades, com pels actors que hi prengueren part, senyors Subirana, Casanoves, Berenguer, Soler, Coma, i Macià.

A cada final d'acte tingué que aixecar-se la cortina moltes vegades.

OLESA DE MONTSERRAT

CIRCOL TRADICIONALISTA. — Per Nadal, la companyia de teatre de dita entitat posarà en escena «Hamlet», de Shakespeare, traducció catalana de M. Morera i Galicia.

El director d'escena, el poeta Joan Povill Adzerà, s'encarrega del paper del príncep de Dinamarca, secundat per tota la companyia.

Els organitzadors d'aquesta solemnitat artística han vestit i situat l'obra del gran dramaturg anglès al temps de la llegenda contra el que ve fent-se de presentar-la a l'època de Shakespeare, lo qual constitueix una novetat.

S'està ultimant el decorat i vestuari per tal de fer un vertader esforç a fi d'obtenir l'èxit desitjat.

RIPOLL

TEATRE DEL CASINO. — Avui, dia 17, es representarà, en funció benèfica, el drama «Don Joan de Serrallonga», per un grup de novells artistes ripollesos, sota la direcció del senyor Marian Font i Aliguer.

Ràpides Valls, Tàpies, 4, Barna.